

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 326

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 aprilie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI			
3.	— Hotărâre privind numirea în funcțiile de adjuncți ai Avocatului Poporului	2	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 736 din 23 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 938 alin. (2) din Codul de procedură civilă	2–5		
Decizia nr. 737 din 23 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 2 și art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865	5–6		
Decizia nr. 738 din 23 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. (1) pct. 1 și alin. (2) din Codul de procedură civilă	7–9		
Decizia nr. 856 din 14 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. (1) din Codul penal	9–12		
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
206.	— Hotărâre privind transmiterea unui imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Institutului Național de Administrație în administrarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.005/2016 privind		
		organizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație, precum și modificarea anexei nr. 10 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		33. — Ordin al ministrului afacerilor interne privind avansarea onorifică în gradul următor, cu prilejul zilei de 29 aprilie 2018 — Ziua Veteranilor de Război, a ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor, în retragere, veterani de război	14
		34. — Ordin al ministrului afacerilor interne pentru modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a Direcției generale logistice, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 144/2016	15
		1.315. — Ordin al ministrului muncii și justiției sociale privind stabilirea procedurii de efectuare a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din cadrul Ministerului Muncii și Justiției Sociale — aparat central și unități subordonate, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2017, precum și în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2018	15–16

ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****HOTĂRÂRE****privind numirea în funcțiile de adjuncți ai Avocatului Poporului**

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, la propunerea Avocatului Poporului, cu avizul comisiilor juridice ale celor două Camere ale Parlamentului,

Birourile permanente ale Camerei Deputaților și Senatului adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se numesc în funcțiile de adjuncți ai Avocatului Poporului, pentru un mandat de 5 ani, următorii:

1. domnul Molnar Zsolt;
2. domnul Nicolae Ionel;
3. domnul Gânfălean Ioan;
4. doamna Mirea Ecaterina.

Această hotărâre a fost adoptată de Birourile permanente ale Camerei Deputaților și Senatului în ședința comună din 11 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR
NICOLAE-LIVIU DRAGNEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 11 aprilie 2018.

Nr. 3.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 736**

din 23 noiembrie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 938 alin. (2)
din Codul de procedură civilă**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Sorin Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 938 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Todoruți în Dosarul nr. 8.273/211/2015

al Tribunalului Cluj — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 769D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată, în esență, că activitățile procurorului desfășurate în temeiul dispoziției legale criticate sunt măsuri premergătoare pentru o mai bună administrare a justiției, iar cererea de punere sub interdicție se judecă de instanță, potrivit art. 940 din Codul de procedură civilă. Mai mult, dispoziția legală criticată reprezintă o normă de procedură a cărei reglementare intră în competența legiuitorului, potrivit art. 126 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 8.273/2111/2015, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 938 alin. (2) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioana Todoruți într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe a Judecătorei Cluj, prin care a fost respinsă cererea autoarei excepției de neconstituționalitate prin care a solicitat instanței să procedeze la punerea sub interdicție a părții pârâte pentru considerentul că aceasta este lipsită de discernământul necesar pentru administrarea propriilor interese.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate îngredesc dreptul real de a beneficia de acces la justiție, întrucât partea nu se poate folosi în mod legal de beneficiul de a propune probe și nu beneficiază de o procedură contradictorie, inclusiv sub aspectul probatoriului. Totodată, se arată că Ministerul Public are atributul de a încuviința și administra probe, fără o procedură clară, contradictorie. Prin urmare, se ajunge la situația în care un judecător să se pronunțe, să ia o decizie pe baza unor probe pe care nu le-a administrat el, iar părțile nu au posibilitatea de a avea o poziție procesuală, de a se manifesta cu privire la aceste probe.

6. De asemenea, se invocă și lipsa de previzibilitate a normei legale criticate, sub aspectul ambiguității modalității de redactare. În acest sens se arată că dispoziția legală criticată face trimitere la posibilitatea ca această competență specială a reprezentantului Ministerului Public de a administra și încuviința probe să fie delegată organelor de poliție. Rezultă că un procuror poate să delege încuviințarea și administrarea probelor oricărui membru al Ministerului Afacerilor Interne, ceea ce încalcă orice normă de competență la nivelul statutului polițistului. Totodată, se apreciază că sintagma „*cercetările necesare*” din cuprinsul normei legale criticate este imprecizabilă.

7. În continuare se arată că, lăsând la libera apreciere a reprezentantului Ministerului Public încuviințarea și administrarea probelor, se încalcă și dreptul la un proces echitabil, având în vedere că, în temeiul art. 92 alin. (3) din Codul de procedură civilă, procurorul este parte în proces, deci se află pe picior de egalitate cu reclamantul, respectiv pârâtul.

8. Așadar, se susține că, deși la nivel teoretic se face trimitere la ideea realizării actului de justiție prin intermediul unei instanțe de judecată, atât timp cât reprezentantul Ministerului Public este cel care analizează și efectuează cercetarea judecătorească, actul de justiție se realizează de către acesta.

9. **Tribunalul Cluj — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Prin procedura necontencioasă administrată de procuror nu se încalcă accesul liber la justiție și nici garanțiile procesuale invocate în susținerea excepției, câtă vreme reglementarea legală a procedurii punerii sub interdicție nu duce la concluzia că faza contencioasă ce se desfășoară în fața instanței, după finalizarea cercetărilor întreprinse de procuror nu s-ar desfășura după toate principiile fundamentale ale procesului civil.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Astfel, în temeiul mandatului constituțional conferit de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, legiuitorul a instituit, prin dispozițiile art. 936—943 din Codul de procedură civilă, o procedură judiciară complexă, care asigură respectarea, pe deplin, a drepturilor și libertăților

fundamentale ale persoanei. Mai arată că o dispoziție similară celei criticate în prezenta cauză era cuprinsă și în vechea legislație în materie. Cu privire la procedura punerii sub interdicție în vechea reglementare în materie, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 226 din 3 iunie 2003, constatând constituționalitatea dispozițiilor legale care o reglementau.

12. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, stabilirea competențelor ce revin procurorului în etapa prealabilă judecării cererii de punere sub interdicție judecătorească a unei persoane nu contravine prevederilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție, punerea sub interdicție fiind o măsură de ocrotire a cărei soluționare este atribuită instanței de judecată, în conformitate cu prevederile art. 940 din Codul de procedură civilă. Faptul că, anterior judecării, procurorul trebuie să efectueze cercetările necesare, să ia avizul unei comisii de medici specialiști, iar dacă cel a cărui punere sub interdicție judecătorească este cerută se găsește internat într-o unitate sanitară, trebuie să ia și avizul acesteia, nu contravine dispozițiilor constituționale, soluția legislativă criticată fiind firească în contextul în care în această etapă procesuală nu se tranșează fondul litigiului, ci doar se iau măsurile necesare bunei administrări a actului de justiție.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 938 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Procurorul, direct sau prin organele poliției, va efectua cercetările necesare, va lua avizul unei comisii de medici specialiști, iar dacă cel a cărui punere sub interdicție judecătorească este cerută se găsește internat într-o unitate sanitară, va lua și avizul acesteia.*”

16. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 126 privind instanțele judecătorești.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 938 din Codul de procedură civilă cu denumirea marginală *Măsuri prealabile* statuează cu privire la obligația comunicării cererii celui a cărui punere sub interdicție se cere, precum și procurorului [alin. (1)]; efectuarea cercetărilor prealabile de către procuror direct sau prin intermediul organelor de poliție [alin. (2)]; numirea unui curator special [alin. (3)]; și fac parte din procedura specială a punerii sub interdicție judecătorească reglementată de art. 936—943 din Codul de procedură civilă.

18. Punerea sub interdicție a fost reglementată, înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, de art. 142—151 din Codul familiei — în ceea ce privește condițiile de fond și efectele interdicției, iar procedura a fost reglementată prin art. 30—35 din Decretul nr. 32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei și a Decretului nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, publicat în Buletinul Oficial al României, nr. 9 din 31 ianuarie 1954.

19. Astfel, Curtea observă că dispozițiile art. 938 alin. (2) din Codul de procedură civilă reglementează o soluție legislativă similară celei cuprinse în art. 30 alin. 1 teza a doua din Decretul nr. 32/1954, potrivit căruia „*Acesta [procurorul—s.n.] va dispune efectuarea cercetărilor ce le va socoti necesare, va lua și părerea unei comisii de medici specialiști, iar dacă cel a cărui punere sub interdicție este cerută, se găsește internat într-o instituție sanitară, va lua și părerea medicului sub supravegherea căruia se află.*”

20. Cu privire la procedura punerii sub interdicție în vechea reglementare în materie, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 226 din 3 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 458 din 27 iunie 2003, prilej cu care a statuat că măsura punerii sub interdicție a unei persoane fizice este dispusă în situația în care, ca urmare a unei cercetări judecătorești ample și complexe, instanța de judecată sesizată își formează convingerea că persoana respectivă este lipsită de discernământul necesar pentru a se îngriji de propriile interese. Prin efectul hotărârii de punere sub interdicție, aceasta este lipsită, în totalitate, de capacitate de exercițiu, fiind asimilată minorului până la vârsta de 14 ani, având posibilitatea să își valorifice capacitatea de folosință exclusiv prin reprezentarea sa, la încheierea actelor juridice, de către ocrotitorul legal. Punerea sub interdicție nu constituie o sancțiune, ci are o evidentă finalitate de protecție atât a persoanei fizice, care este, astfel, pusă la adăpost de consecințele prejudiciabile ale propriilor sale acte, consecințe pe care, din cauza lipsei discernământului, nu le-a putut prevedea, cât și a societății, în ansamblu, ale cărei rânduiri ar putea fi grav perturbate prin menținerea deplinului exercițiu al drepturilor unei asemenea persoane. Ținând seama de consecințele deosebit de drastice ale punerii sub interdicție — lipsirea de capacitate de exercițiu și instituirea tutelei interzisului —, legiuitorul a instituit o procedură care oferă suficiente garanții de natură să prevină și să anihileze eventualele abuzuri în această materie, astfel încât numai instanța are competența de a hotărî punerea alienatului sau debilului mintal sub interdicție. Astfel, procedura punerii sub interdicție poate fi inițiată de orice persoană care are interes și cuprinde două faze, faza necontradictorie, în care sunt efectuate cercetările necesare stabilirii situației de fapt, și faza contradictorie, care îmbracă forma unui proces civil obișnuit, în baza probelor administrate instanța hotărând admiterea sau respingerea cererii.

21. Curtea a mai reținut că, față de finalitatea punerii sub interdicție, respectiv asigurarea protecției persoanei lipsite de discernământ, reglementarea prevăzută în textele de lege criticate reprezintă o măsură judecătorească de ocrotire.

22. Așadar, Curtea apreciază că cele reținute prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Distinct de cele arătate, Curtea reține că, în cadrul procedurii punerii sub interdicție judecătorească, procurorul are un rol important, având în vedere că acesta poate porni orice acțiune civilă, ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicție și ale dispăruților, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege [art. 92 alin. (1) din Codul de procedură civilă], iar măsurile stabilite de art. 938 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt o garanție necesară pentru respectarea drepturilor persoanei a cărei punere sub interdicție este solicitată. Astfel, președintele instanței este obligat să ia măsuri pentru ca cererea de punere sub interdicție și înscrisurile anexate să fie comunicate celui în cauză, precum și procurorului, iar procurorul este obligat să efectueze cercetările ce se impun în vederea verificării situațiilor invocate în cererea de punere sub interdicție, obligații care se încadrează în faza necontradictorie a procedurii, în care sunt efectuate cercetările necesare stabilirii situației de fapt.

24. Așadar, anterior judecății, procurorul trebuie să efectueze cercetările necesare, obținerea avizului unei comisii de medici specialiști și, după caz, avizul unității sanitare, dacă persoana în cauză este internată, ceea ce nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, soluția legislativă criticată fiind firească în contextul în care în această etapă procesuală nu se tranșează fondul litigiului, ci doar se iau măsurile necesare bunei administrări a actului de justiție. Actele întocmite și obținute de procuror urmează a fi comunicate de către acesta instanței de judecată în vederea fixării primului termen de judecată, în condițiile art. 940 din Codul de procedură civilă. Instituirea unei etape prealabile judecății nu este contrară principiului accesului liber la justiție, cât timp actele și măsurile dispuse de procuror urmează a fi supuse controlului instanței de judecată.

25. Dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură, a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție. Legiuitorul poate atribui anumite competențe procurorului în procesul civil, chiar dacă atribuțiile Ministerului Public se exercită, în principal, în activitatea judiciară penală (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 71 din 5 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 10 mai 2002).

26. Referitor la sintagma „*cercetările necesare*”, din cuprinsul art. 938 alin. (2) din Codul de procedură civilă, criticată pentru lipsa de previzibilitate, Curtea reține că textul nu realizează o determinare expresă a acestora, însă, în mod evident, se referă la verificările efectuate în legătură cu persoana a cărei punere sub interdicție se solicită, cu privire la faptele prezentate în cererea de punere sub interdicție și la dovezile propuse, procurorul urmând să aprecieze în concret asupra activităților investigative ce se impun a fi realizate. Pentru a fi respectată de destinatarul său, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de claritate și previzibilitate, astfel încât acești destinatari să își poată adapta în mod corespunzător conduita. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze, însă, previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59). Prin urmare, dispozițiile legale sunt precise și previzibile, destinatarul normei juridice fiind capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia.

27. În continuare, referitor la critica potrivit căreia textul legal conferă posibilitatea reprezentantului Ministerului Public de a-și delega competența organelor de poliție, Curtea reține că nu este vorba de o relație de subordonare a organelor de poliție față de procuror, ci de o relație de colaborare, având în vedere faptul că, potrivit art. 2 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 25 aprilie 2014, activitatea Poliției Române constituie serviciu public specializat și se realizează în interesul persoanei, al comunității, precum și în sprijinul instituțiilor statului, exclusiv pe baza și în executarea legii.

28. Totodată, Curtea constată că scopul acțiunii procurorului nu este acela de a obține pentru una dintre părți satisfacerea

unei pretenții, ci, în calitatea sa de reprezentant al intereselor generale ale societății, el apără ordinea de drept, drepturile și libertățile cetățenilor, îndeplinind un rol constituțional consacrat prin art. 131 din Legea fundamentală.

29. În fine, Curtea nu poate reține nici pretinsa contrariedade a dispozițiilor legale criticate cu art. 126 alin. (1) din Constituție potrivit căruia „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite prin lege*”, deoarece punerea sub interdicție se realizează de către instanța de judecată care, în baza probelor administrate, va hotărî admiterea sau respingerea cererii.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioana Todoruți în Dosarul nr. 8.273/211/2015 al Tribunalului Cluj — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 938 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 737
din 23 noiembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 2 și art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Atila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Sorin Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 și art. 34 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Marin Melinescu în Dosarul nr. 311/46/2016 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.029D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, și menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie. În acest sens, indică deciziile nr. 1.628 din 20 decembrie 2011, nr. 85 din 7 februarie 2012, nr. 298 din 27 martie 2012 și nr. 619 din 12 iunie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 mai 2016 pronunțată în Dosarul nr. 311/46/2016, **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 și art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Marin Melinescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prin lipsirea de o cale de atac împotriva

încheierilor premergătoare dintr-o ultimă cale de atac extraordinară se îngrădește accesul liber la justiție.

6. **Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate, amintind doar jurisprudența Curții Constituționale în materie.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 34 și art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865. Însă, având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține ca obiect al acesteia dispozițiile art. 34 alin. 2 și art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865. Dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin art. 83 lit. a) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012. Însă, ținând seama că dispozițiile legale criticate continuă să producă efecte în cauza de față, precum și de Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate, care au următorul cuprins:

— Art. 34 alin. 2: „*Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul.*”;

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 2 și art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Marin Melinescu în Dosarul nr. 311/46/2016 al Curții de Apel Pitești — Secția I civilă. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

— Art. 282 alin. 2: „*Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt cursul judecării.*”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 124 privind înfăptuirea justiției.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că nemulțumirea autorului excepției constă în faptul că nu dispune de o cale de atac împotriva încheierilor premergătoare, distinctă de cea îndreptată împotriva soluției pe fond.

15. Având în vedere cadrul procesual în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, respectiv în cadrul unei contestații în anulare formulate împotriva unei decizii prin care a fost respins, ca inadmisibil, recursul, întrucât a fost formulat împotriva unor încheieri premergătoare care nu pot fi atacate cu recurs pe cale separată, ci numai odată cu hotărârea de fond, care însă nu a fost pronunțată, precum și împotriva unor încheieri care nu au cale de atac sau sunt irevocabile, excepția de neconstituționalitate apare ca fiind inadmisibilă, neavând legătură cu soluționarea cauzei.

16. În acest sens, Curtea reține că, indiferent de soluție, decizia Curții nu ar avea nicio înrâurire asupra soluționării contestației în anulare în cadrul căreia se verifică dacă dezlegarea dată recursului este rezultatul unei greșeli materiale sau omisiunea cercetării vreunui motiv de modificare sau de casare.

17. Or, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, „legătura cu soluționarea cauzei”, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale, în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului. Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, sau Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014).

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 738

din 23 noiembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. (1) pct. 1 și alin. (2) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Sorin Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. (1) pct. 1 și alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae-Dragoș Costescu în Dosarul nr. 1.320/94/2016 al Judecătoriei Buftea și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.038D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Valentin Constantinof din Baroul București, cu delegație depusă la dosar, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care învederează Curții că ridică o problemă de drept constituțional care apare în procedurile civile în care se dezbate problemele contravenționale. În esență, arată că materia contravențională creează anumite probleme în practică din cauza faptului că, deși este asimilată acuzației în materie penală, ea este judecată după regulile Codului de procedură civilă, neexistând un cod contravențional sau reguli distincte, clare pentru soluționarea acestei categorii de litigii.

4. De asemenea, se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, prin care s-a statuat că, materia contravențională fiind asimilată acuzației în materie penală, contravenientul se bucură de prezumția de nevinovăție. Totodată se invocă și jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009 sau Decizia nr. 145 din 21 februarie 2012, prin care s-a reținut că, având în vedere prezumția de nevinovăție de care se bucură contravenientul, instanțele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul că nu se pot limita doar la un rol activ general, ci trebuie să administreze orice probă pe care o vor considera necesară pentru a clarifica dacă este legal sau nu procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

5. Astfel, instanțele au depășit interdicțiile procedurale impuse de Codul de procedură civilă din 1865, în sensul că, pentru a soluționa litigiul, au audiat orice categorie de martori și au administrat orice categorie de probe pe care le-au considerat necesare în vederea clarificării problemei de fond deduse judecării.

6. În continuare, prezintă situația de fapt care a condus la invocarea excepției de neconstituționalitate, respectiv a arătat că, în cadrul soluționării plângerii formulate împotriva procesului-

verbal de constatare și sancționare a contravenției, partea adversă, Inspectoratul de Poliție, s-a opus la audierea martorului propus, pe motiv că acesta este rudă cu contravenientul. Or, niciodată, partea adversă din astfel de litigii nu va fi de acord cu administrarea unei probe care îi este defavorabilă.

7. Prin urmare, apreciază că se rupe justul echilibru între prezumția de nevinovăție a contravenientului și prezumția de legalitate a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că interdicția reglementată de dispozițiile legale criticate este una relativă, întrucât părțile pot conveni expres sau tacit la înlăturarea acesteia. În ceea ce privește prezumția de nevinovăție invocată, arată că întotdeauna revine agentului constator sarcina probei, și nu contravenientului, astfel încât apreciază că nu are sens invocarea unei excepții de neconstituționalitate întemeiate pe acest aspect. În continuare, arată că verificarea legalității procesului-verbal întocmit de agentul constator nu ridică problema verificării situației de fapt constatate, ci privește aspecte referitoare la respectarea anumitor condiții de procedură sau de formă care, de principiu, nu se dovedesc cu martori.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 19 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.320/94/2016, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. (1) pct. 1 și alin. (2) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Nicolae-Dragoș Costescu într-o cauză privind soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, în materie contravențională, prin imposibilitatea instanței de a administra proba cu martori — rude sau afini până la gradul al treilea inclusiv — se ajunge la un rezultat contrar scopului reglementării art. 315 din Codul de procedură civilă, și anume la imposibilitatea de a administra probe în scopul aflării adevărului în cauză, ceea ce încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, deși contravenientul se bucură de prezumția de nevinovăție, fiind asimilat inculpatului în procesul penal.

11. Se arată că instanța de la Strasbourg a statuat că materia contravențională intră sub incidența prevederilor art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind asimilată acuzației în materie penală, situație în care trebuie asigurate garanțiile procesuale acordate contravenientului. În acest sens sunt citate Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, în care s-a reținut că autorii infracțiunilor nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală, precum și Decizia de inadmisibilitate din 13 martie 2012 asupra Cererii nr. 7.034/07 formulate de *Marius Haiducu și alții împotriva României*, prin care s-a statuat că, în lipsa prezumției

de legalitate de care se bucură procesul-verbal, ar fi practic imposibilă pedepsirea încălcărilor cu privire la circulația rutieră, însă proba contrară poate fi adusă de persoanele în cauză prin intermediul oricărui element de probă admis de legislația națională.

12. Având în vedere că un automobil este utilizat, în cea mai mare parte a timpului, în eventuala prezență a membrilor de familie, persoanele vizate de interdicția prevăzută de dispoziția legală criticată ar trebui să poată fi audiate, neputând fi excluse *de plano* în vederea asigurării garanțiilor procesuale.

13. Prin urmare, se apreciază că dispozițiile art. 315 din Codul de procedură civilă pot fi constituționale numai în măsura în care ar lăsa la latitudinea instanței, și nu exclusiv a părții căreia i se opune proba, posibilitatea de a audia martorul propus, urmând a ține cont de un potențial subiectivism la momentul aprecierii probelor, evident cu posibilitatea sesizării organelor de urmărire penală, în cazul în care există suspiciuni de măturie mincinoasă.

14. În susținerea excepției de neconstituționalitate se mai invocă și jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, prin care s-a reținut că instanțele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenție, Decizia nr. 145 din 21 februarie 2012, prin care s-a statuat că interdicția de audiere a martorilor — rude sau afini până la gradul al treilea inclusiv — se întemeiază pe o prezumție de parțialitate și subiectivism în relatarea faptelor, sau Decizia nr. 241 din 7 aprilie 2015, prin care s-a avut în vedere că instanța, în aprecierea declarației martorilor, va ține seama de sinceritatea acestora și de împrejurările în care au luat cunoștință de faptele ce fac obiectul declarației respective.

15. **Judecătoria Buftea** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Instanța poate încuviința proba testimonială cu martorul, rudă a petentului, în lipsa acordului părții adverse, având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia materia contravențiilor poate fi calificată ca aparținând noțiunii autonome de materie penală.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

17. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens arată că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură edictate de legiuitor în temeiul mandatului său constituțional conferit de art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală și stabilesc persoanele care pot fi ascultate ca martori. Precizează că instanța constituțională s-a pronunțat în numeroase rânduri cu privire la soluțiile legislative similare cuprinse în vechea reglementare procesual civilă, constatând constituționalitatea acestora.

18. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 315 alin. (1) pct. 1 și alin. (2) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „(1) *Nu pot fi martori: 1. rudele și afinii până la gradul al treilea inclusiv; [...]*

(2) *Părțile pot conveni, expres sau tacit, să fie ascultate ca martori și persoanele prevăzute la alin. (1) pct. 1—3.*”

22. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că proba testimonială reprezintă unul dintre mijloacele probatorii cel mai frecvent folosite în procesul civil. Mijlocul de probă reprezintă tocmai declarațiile făcute de martor, persoană terță față de proces, care relatează în fața instanței fapte sau împrejurări concludente pentru soluționarea cauzei. În principiu, orice persoană care are cunoștință despre fapte relevante referitoare la pricina dedusă justiției poate fi ascultată în calitate de martor. De la această regulă legea procesual civilă instituie anumite excepții, indicând persoanele care nu pot fi audiate ca martori, precum și pe cele care sunt scutite de la obligația de a depune măturie, în considerarea calității pe care o dețin (a se vedea în acest sens Decizia nr. 145 din 21 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 12 martie 2012, și Decizia nr. 469 din 8 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 27 iulie 2012).

24. În acest context, interdicția consacrată de dispozițiile art. 315 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă se întemeiază pe o prezumție de parțialitate și subiectivism al rudelor și afinelor până la gradul al treilea inclusiv în relatarea faptelor de care au cunoștință și este stabilită exclusiv în interesul părților litigante, asigurând echilibrul procesual al acestora, fiind o interdicție relativă, care poate fi înlăturată prin convenția, expresă sau tacită, a părților. Probele au o importanță deosebită în procesul civil, judecătorul trebuind să cunoască raporturile juridice dintre părți și faptele care au condus la deschiderea litigiului pentru a putea pronunța o hotărâre, aplicând norma legală corespunzătoare acestor situații. Acestea se propun în faza inițială a procesului, fiind ulterior puse de către instanță în discuția contradictorie a părților. Probele trebuie să fie admisibile potrivit legii și să ducă la soluționarea procesului [art. 255 alin. (1) din Codul de procedură civilă], putând fi încuviințate numai dacă îndeplinesc aceste condiții [art. 258 alin. (1) din Codul de procedură civilă], iar încheierea prin care se încuviințează probele va arăta faptele ce vor trebui dovedite, mijloacele de probă încuviințate, precum și obligațiile ce revin părților în legătură cu administrarea acestora [art. 258 alin. (2) din Codul de procedură civilă].

25. Prin urmare, o probă inadmisibilă, prevăzută ca atare de o normă legală, nu va putea fi încuviințată de instanță, însă, având în vedere dispozițiile art. 22 alin. (2) din Codul de procedură civilă care consacră rolul activ al judecătorului în probațiune, precum și faptul că norma legală criticată instituie o interdicție relativă, care poate fi înlăturată de convenția părților, judecătorul nu poate respinge din oficiu cererea de probă, ci numai dacă partea interesată se opune în acest sens.

26. În fine, Curtea reține că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată este stabilită numai prin lege, iar dispozițiile de lege criticate, reglementând norme de procedură a căror interpretare și aplicare revin instanțelor de judecată, nu contravin în niciun fel prevederilor constituționale invocate în susținerea criticii de neconstituționalitate (a se vedea în acest sens Decizia nr. 241 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 10 iunie 2015).

27. Totodată, Curtea reține că, în realitate, autorul excepției de neconstituționalitate, prin referirea făcută la materia penală, încearcă să translateze o reglementare specifică Codului de procedură penală în domeniul contravențional, urmărind crearea unei proceduri speciale în acest domeniu față de prevederile art. 315 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă. Cu alte cuvinte, dacă martorul va putea fi o rudă sau afin, în domeniul contravențional, art. 315 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă nu ar mai putea completa, în mod corespunzător,

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae-Dragoș Costescu în Dosarul nr. 1.320/94/2016 al Judecătoriei Buftea și constată că dispozițiile art. 315 alin. (1) pct. 1 și alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Buftea și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 856

din 14 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. (1) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Gerenyi Istvan Peter în Dosarul nr. 509/35/2015 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 809D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției, personal și asistat de avocat Dan-Mihai Șuta, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului avocatului autorului excepției, care depune o copie după sentința penală pronunțată în primă instanță împotriva autorului excepției. Avocatul autorului excepției arată că avocatura este un serviciu de interes public în cadrul căruia avocații au obligația de a se supune unor norme de integritate, verticalitate, corectitudine și respect față de lege. Susține că în același sens s-a pronunțat instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 225 din 4 aprilie 2017. Apreciază că avocatul trebuie să beneficieze de norme clare și previzibile care să îl îndrume și să îl protejeze pe acesta împotriva abuzurilor. În exercitarea profesiei și a competenței prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, avocatul are obligația și dreptul de a-și asista sau reprezenta clientul în fața organelor judiciare. Susține că se pune problema dacă, în exercitarea acestei competențe, avocatul are sau nu are dreptul de a

promite rezolvarea problemei pentru care clientul l-a solicitat. Apreciază că, din modul de reglementare a dispozițiilor de lege criticate, nu rezultă cu claritate dacă se are în vedere o influență licită sau una ilicită. În continuare, prezintă elemente de fapt din dosarul de fond, apreciind că autorul excepției a fost victima unei înscenări. Susține că dispoziția de lege criticată nu este clară și predictibilă. Invocă jurisprudența Curții Constituționale, apreciind că instanța de contencios constituțional face referire la cele statuate în doctrină și în jurisprudență, elemente care, la rândul lor, determină neconstituționalitatea art. 291 alin. (1) din Codul penal. Apreciază că doar prin pronunțarea unei decizii de admitere se pot înlătura abuzurile determinate de aplicarea textului de lege criticat. Susține că dispozițiile art. 291 alin. (1) din Codul penal încalcă art. 23 din Constituție, Convenția penală privind corupția și „Convenția Națiunilor Unite de la New York”.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită menținerea jurisprudenței Curții Constituționale, concretizată în deciziile nr. 134 din 9 martie 2017 și nr. 489 din 30 iunie 2016, prin care Curtea a statuat că sintagma „lasă să se creadă că are influență” este clară și predictibilă, neîncălcând prevederile Constituției. În ceea ce privește natura influenței arată că aceasta nu poate fi examinată decât în lumina Convenției împotriva corupției, care specifică faptul că influența trebuie să fie una improprie. Prin urmare, un avocat nu poate fi sancționat pentru exercitarea competențelor lui legale, ci pentru afirmații potrivit cărora are o influență improprie asupra judecătorului. Prin urmare, apreciază că textul criticat este clar și previzibil. În ceea ce privește celelalte dispoziții constituționale invocate, apreciază că acestea sunt norme procedurale, nefiind aplicabile în cauza dedusă controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 20 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 509/35/2015, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Gerenyi Istvan Peter, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că sintagma „lasă să se creadă că are influență” nu este clară și previzibilă, lăsând loc arbitrariului. Se ajunge, astfel, ca simpla percepție a unei persoane — procuror, agent al statului — să stea la baza constatării săvârșirii unei fapte penale. De asemenea, autorul excepției apreciază că sintagma „îl va determina” este neconstituțională în lipsa precizării faptului că acțiunea de determinare trebuie să fie ilicită/nelegală. Susține că, în actuala reglementare, se ajunge la situația în care exercitarea unor drepturi să fie interpretată de acuzare ca fiind un act ilicit ce constituie elementul material al infracțiunii de trafic de influență.

7. În contextul celor susținute arată că, pentru a satisface cerințele de previzibilitate, legea trebuie să precizeze cu suficientă claritate modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului. Totodată, principiul generalității legilor nu trebuie să afecteze previzibilitatea acestora. Neclaritatea și imprecizia normei penale criticate conduc la încălcarea principiului constituțional al legalității, de vreme ce prevederile criticate pot fi interpretate cu o marjă largă de apreciere. Principiul legalității impune statului cerințe de certitudine formală, precizie, claritate,

lipsă de ambiguitate a normelor legale, precum și coordonarea acestora pentru înțelegerea și interpretarea uniformă a legii.

8. **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori** susține că aspectele puse în discuție privesc adiacent fondul cauzei, astfel că nu va exprima un punct de vedere categoric, ci va supune atenției Curții Constituționale anumite reguli sau principii de drept care călăuzesc sistemul de drept penal național și internațional. Astfel, instanța arată că norma juridică trebuie să fie previzibilă, predictibilă și accesibilă, jurisprudența națională și cea europeană fiind constantă în această privință. De altfel, Curtea Supremă a Statelor Unite ale Americii a stabilit, la finele anului trecut că trebuie să se dea o definiție foarte precisă și riguroasă noțiunii de act oficial pentru a se putea verifica îndeplinirea condițiilor răspunderii penale pentru săvârșirea unei infracțiuni de corupție. În acest sens se impune verificarea susținerilor inculpatului raportat și la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** invocă jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului în materia clarității și previzibilității legilor. Apreciază că previzibilitatea și predictibilitatea unei norme presupun că destinatarul acesteia are reprezentarea aspectelor în funcție de care este obligat să își modeleze conduita. Astfel, sintagmele „are influență”, „lasă să se creadă că are influență”, „îl va determina” nu sunt de natură a afecta previzibilitatea normei penale, orice destinatar al acesteia fiind de așteptat a cunoaște înțelesul sintagmelor și a-și putea adapta conduita exigențelor legii. În acest context, Guvernul arată că nu se poate presupune în mod rezonabil că destinatarul normei penale va interpreta textul incriminator în sensul în care acesta ar sancționa fapta unei persoane de a primi foloase convenite conform legii, pentru a exercita o activitate legală. Textul de lege are în vedere, așa cum reiese cu claritate din formularea sa, fapta unei persoane de a pretinde, a primi ori a accepta promisiunea de bani sau alte foloase, pentru a exercita o influență reală ori imaginară, dar ieșită din sfera legală, în vederea influențării îndeplinirii atribuțiilor de serviciu ale unui funcționar public. Așa fiind, Guvernul apreciază că dispozițiile legale criticate sunt formulate clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce și reglementează cu claritate conduita de urmat pentru destinatarul normei penale.

11. **Avocatul Poporului** arată că punctul său de vedere, transmis în dosarele nr. 1.723D/2015 și nr. 1.737D/2016, a fost reținut în Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016. Avocatul Poporului a apreciat că textul legal criticat este suficient de precis și clar pentru a se observa cu ușurință că sancțiunea penală se aplică doar în condițiile în care fapta se realizează, din punctul de vedere al elementului material, printr-o acțiune a făptuitorului — persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public — care pretinde, primește ori acceptă promisiuni de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul și care promite că îl va determina pe respectivul funcționar să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 291 alin. (1) din Codul penal cu următorul conținut: *„Preținderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.”*

15. Autorul excepției susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac. De asemenea sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a analizat critici identice celor formulate în prezenta cauză cu referire la dispozițiile art. 291 din Codul penal, sintagma „lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public”, pronunțând Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016, și Decizia nr. 134 din 9 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 31 mai 2017, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

17. Curtea a observat că, în mod constant, doctrina a reținut că, prin expresia „are influență”, se înțelege că acea persoană se bucură în mod real de încrederea funcționarului sau a altui salariat ori că bunele relații personale cu acesta corespund realității, așadar acea persoană este în asemenea relații cu funcționarul încât să îl poată determina la o anumită conduită, atitudine, acțiune. Prin expresia „lasă să se creadă că are influență” asupra unui funcționar sau a altui salariat, literatura de specialitate înțelege că o persoană se laudă că are trecere pe lângă un funcționar sau alt salariat (afirmând, de pildă, că datorită încrederii de care se bucură sau datorită rudeniei sau relațiilor personale pe care le are cu acel funcționar sau salariat poate determina o anumită atitudine a acestuia ori poate obține o anumită rezolvare) ori se prevalează, pretinde, afirmă, contrar realității, că este în relații bune cu funcționarul ori alt salariat, că se bucură de aprecierea și încrederea acestuia de asemenea

natură încât poate rezolva problema de care este interesat cumpărătorul de influență. Se consideră că cerința este îndeplinită și atunci când o persoană, fără a se lăuda că are trecere asupra unui funcționar, nu dezmente afirmațiile altora cu privire la existența acesteia. De asemenea, Curtea a observat că, potrivit practicii judiciare, nu are relevanță dacă făptuitorul a precizat ori nu numele funcționarului public asupra căruia are influență, suficient fiind să îl fi determinat numai prin calitatea acestuia. Curtea a observat, totodată, că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru reținerea infracțiunii de trafic de influență nu este necesar ca inculpatul să indice în mod nominal funcționarul public pe lângă care pretinde că ar avea trecere, dacă din conținutul celor afirmate de el se desprinde competența acestui funcționar de a dispune în legătură cu actul referitor la care se trafica influența, deoarece ceea ce este important este ca influența presupusă a inculpatului să fi constituit pentru persoana interesată motivul tranzacției. Cu alte cuvinte, pentru întregirea laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență este necesar să fie îndeplinite cumulativ mai multe condiții, printre care și aceea ca influența pe care o are sau lasă să se creadă că o are făptuitorul să privească un funcționar sau alt salariat care are atribuții în îndeplinirea actului pentru care făptuitorul a primit sau a pretins bani ori alte foloase. Nu are relevanță dacă făptuitorul, atribuind un nume acelui funcționar sau salariat, numele atribuit este real sau fictiv. Prin urmare, esențial este ca influența făptuitorului să fi constituit pentru persoana interesată motivul determinant al tranzacției.

18. Curtea a constatat că, în condițiile în care cele două noțiuni utilizate în cuprinsul art. 291 din Codul penal — „persoană care are influență”/„persoană care lasă să se creadă că are influență” — se regăseau și în norma penală anterioară (respectiv art. 257 din Codul penal din 1969), dat fiind conținutul normativ identic al acestora, dezvoltările teoretice și jurisprudența în materia infracțiunii de trafic de influență, cu referire la noțiunile precitate, își păstrează valabilitatea și sub noul Cod penal.

19. Faptul că în noul Cod penal legiuitorul utilizează noțiuni identice în incriminarea faptei de trafic de influență — „persoană care are influență”, respectiv „persoană care lasă să se creadă că are influență” — care, în acest mod, au devenit expresii consacrate, ținând cont de jurisprudența și doctrina dezvoltate până la data intrării în vigoare a noului Cod penal și luând în considerare faptul că, în mod firesc, jurisprudența care vine în continuarea celei existente va avea drept reper cele statuate anterior, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu au o formulare ambiguă, neclară și imprevizibilă pentru un cetățean care nu dispune de o pregătire juridică temeinică, astfel că nu încalcă cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii impuse de art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 alin. (5) din Constituție și nu conduc la o aplicare extensivă, prin analogie, a legii penale.

20. De altfel, Curtea a reținut un argument în plus care susține concluzia anterioară, respectiv faptul că, în actuala reglementare a infracțiunii de trafic de influență, legiuitorul a adăugat o nouă condiție de tipicitate (nouă cerință esențială), necesară pentru realizarea laturii obiective a infracțiunii, respectiv aceea ca făptuitorul să promită cumpărătorului de influență că îl va determina pe funcționarul public sau pe o altă persoană dintre cele menționate de lege să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un

act contrar acestor îndatoriri. Curtea a constatat că formularea normei penale criticate — „pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta.” — este redactată clar, pentru întregirea laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență, deci pentru existența infracțiunii, fiind necesară îndeplinirea cerinței existenței influenței reale sau imaginare (conjuncția „sau”, cu funcție disjunctivă, având înțelesul curent din limba română — ori/fie, în concret legând noțiuni care se exclud ca alternative), împreună cu/alături de cerința ca făptuitorul să promită că îl va determina pe funcționarul public sau pe o altă persoană dintre cele menționate de lege să adopte conduita dorită de cumpărătorul de influență (conjuncția copulativă „și” având funcția de a lega două cerințe esențiale, de a indica o completare, un adaos, o precizare nouă în incriminarea faptei de trafic de influență). Or, Curtea a constatat că realizarea acestei din urmă condiții (de a promite influența asupra funcționarului) presupune asumarea din partea făptuitorului a obligației, a angajamentului de a-l determina pe funcționar să adopte conduita ce formează obiectul traficării de influență.

21. În ceea ce privește critica autorului excepției referitoare la neconstituționalitatea sintagmei „îl va determina”, în lipsa precizării faptului că acțiunea de determinare trebuie să fie ilicită/nelegală, Curtea apreciază că nici aceasta nu este întemeiată. În accepțiunea normei juridice penale criticate, funcționarul public urmează să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri. În practica judiciară s-a reținut că, pentru existența infracțiunii, dispoziția de lege criticată are în vedere ca influența, pe care o are sau lasă să se creadă că o are făptuitorul, să privească un funcționar care are atribuții în îndeplinirea actului pentru care făptuitorul a primit sau a pretins bani ori alte foloase, fiind suficientă și numai precizarea actului pentru a cărei îndeplinire urmează a se exercita influența făptuitorului, iar nu și indicarea persoanei asupra căreia va fi

exercitată. Prin determinarea actului este determinată, în mod implicit, și persoana care îl va îndeplini, ca urmare a realei sau preținsei influențe a făptuitorului, și anume funcționarul în a cărui atribuție intră îndeplinirea aceluia act.

22. În ceea ce privește caracterul licit sau ilicit al actului care se urmărește a fi realizat, în doctrină s-a precizat că nu interesează dacă intervenția promisă a avut sau nu loc și nici dacă prin intervenție s-a urmărit efectuarea de către funcționarul public a unui act legal sau a unui act ilegal și nici dacă acel act a fost sau nu efectuat. De asemenea, și practica judiciară este în același sens, stabilind că, pentru existența infracțiunii, nu are relevanță dacă pretinderea folosului a fost satisfăcută, nici dacă acceptarea promisiunii unor foloase a fost urmată de prestarea acestora. Nu este relevant nici dacă intervenția s-a produs ori nu, precum nici momentul în care aceasta s-a realizat, raportat la momentul săvârșirii uneia dintre acțiunile ce constituie elementul material al infracțiunii, deoarece producerea intervenției nu este o condiție pentru existența infracțiunii de trafic de influență.

23. În același sens, Curtea a observat că doctrina și practica judiciară sunt constante în a reține că pentru existența infracțiunii de trafic de influență nu are relevanță dacă pretinderea folosului a fost satisfăcută, nici dacă acceptarea promisiunii unor foloase a fost urmată de prestarea acestora, nu interesează dacă intervenția pe lângă un funcționar sau alt salariat s-a produs sau nu, nici dacă prin intervenție (reală sau presupusă) se urmărește determinarea unei acțiuni licite (efectuarea corectă de către un funcționar sau alt salariat a unui act ce intră în atribuțiile sale de serviciu) sau a unei acțiuni ilicite (efectuarea incorectă a actului) ori determinarea unei inacțiuni licite (abținerea de la efectuarea unui act abuziv) sau a unei inacțiuni ilicite (neîndeplinirea unei îndatoriri de serviciu), de vreme ce dezaprobarea exprimată prin incriminarea faptei de trafic de influență privește scopul urmărit de infractor, nu ca un rezultat, ci ca o caracterizare a acțiunii de traficare a influenței reale sau presupuse (Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016, paragraful 52).

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gerenyi Istvan Peter în Dosarul nr. 509/35/2015 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 291 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind transmiterea unui imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Institutului Național de Administrație în administrarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.005/2016 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație, precum și modificarea anexei nr. 10 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 867, 868 și 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unui imobil, înregistrat în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului cu nr. MFP 105989 din anexa nr. 10 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, din administrarea Institutului Național de Administrație în administrarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și actualizarea codului de clasificare al acestuia, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — La anexa nr. 2 „Datele de identificare ale bunurilor imobile aferente activității de formare profesională” la Hotărârea Guvernului nr. 1.005/2016 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 9 ianuarie 2017, poziția nr. 2 referitoare la bunul imobil nr. MFP 105989 se abrogă, ca urmare a transferului realizat.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilului prevăzut la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și Institutul Național de Administrație își vor actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică, iar Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice împreună cu Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 10 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,

Paul Stănescu

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

București, 4 aprilie 2018.
Nr. 206.

ANEXĂ

Datele de identificare ale unui imobil aflat în domeniul public al statului, care se transmite din administrarea Institutului Național de Administrație în administrarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice

Nr. MFP	Codul de clasificare după transfer	Denumirea bunului imobil	Adresa	Elementele-cadru de descriere tehnică	Valoarea de inventar a imobilului (clădire și teren)	Persoana juridică de la care se transmite imobilul/CUI	Persoana juridică la care se transmite imobilul/CUI
105989	8.29.06	Imobil — sediu administrativ	Str. Eforie nr. 5, sectorul 5, municipiul București	Clădire planșeu din beton și pereți din cărămidă An construcție: 1940 Regim de înălțime: S + P + 2 m + 8 E Suprafață construită la sol = 978 mp Suprafață desfășurată totală = 6.472,48 mp Suprafață utilă = 5.682 mp Nr. cadastral 230821 — C1 Teren intravilan Suprafață teren = 978 mp Nr. cadastral/nr. CF 230821	3.281.178	Institutul Național de Administrație/ CUI — 37589690	Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice/ CUI — 26369185

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

**privind avansarea onorifică în gradul următor, cu prilejul zilei de 29 aprilie 2018 —
Ziua Veteranilor de Război, a ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor, în retragere,
veterani de război**

Ca semn de înaltă cinstire și recunoștință pentru faptele de arme săvârșite de veteranii de război pe fronturile celui de-al Doilea Război Mondial, precum și pentru cinstirea memoriei celor peste 750.000 de foști camarazi ai lor care și-au dat jertfa supremă pe câmpurile de bătălie,

în vederea marcării Centenarului Marii Uniri,

în conformitate cu prevederile art. 67 alin. 1 și alin. 2 lit. b) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 15 alin. 1 din Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 17 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din anexa nr. 6 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 177/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile militare ale Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. 1. — Cu prilejul zilei de 29 aprilie — Ziua Veteranilor de Război se avansează onorific, în gradul următor, ofițerii, maiștrii militari și subofițerii în retragere, veterani de război, astfel:

a) ofițerii:

— locotenenți-coloneii/căpitani-comandorii, în gradul de colonel/comandor;

— maiorii/locotenenți-comandorii, în gradul de locotenent-colonel/căpitan-comandor;

— căpitanii, în gradul de maior/locotenent-comandor;

— locotenenții, în gradul de căpitan;

— sublocotenenții/aspiranții, în gradul de locotenent;

b) maiștrii militari:

— maiștrii militari clasa I, în gradul de maestru militar principal;

— maiștrii militari clasa a II-a, în gradul de maestru militar clasa I;

— maiștrii militari clasa a III-a, în gradul de maestru militar clasa a II-a;

— maiștrii militari clasa a IV-a, în gradul de maestru militar clasa a III-a;

— maiștrii militari clasa a V-a, în gradul de maestru militar clasa a IV-a;

c) subofițerii:

— plutonierii-adjutanți, în gradul de plutonier-adjutant șef;

— plutonierii-majori, în gradul de plutonier-adjutant;

— plutonierii, în gradul de plutonier-major;

— sergenții majori, în gradul de plutonier;

— sergenții, în gradul de sergent-major.

Art. 2. — Maiștrilor militari principali și plutonierilor adjutanți șefi, în retragere, veterani de război li se acordă gradul de sublocotenent/aspirant.

Art. 3. — Caporalilor în retragere, veterani de război, li se acordă gradul de sergent.

Art. 4. — Se înaintează în grad soldații și gradații în retragere, veterani de război, astfel:

— frunțașii, în gradul de caporal;

— soldații, în gradul de frunțaș.

Art. 5. — Ordinul va fi difuzat Asociației Veteranilor de Război din Ministerul Afacerilor Interne, în vederea înscrierii în documentele de evidență, aducerii la cunoștința acestora și comunicării către centrele militare de domiciliu.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN**pentru modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a Direcției generale logistice, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 144/2016**

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției generale logistice, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 144/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 4 octombrie 2016, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 11 alineatul (1), după litera y) se introduce o nouă literă, litera y¹), cu următorul cuprins:

„y¹) asigură disciplina autorizării lucrărilor de construcții cu caracter special în MAI;”.

2. La articolul 13, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Directorul general și directorul general adjunct care coordonează Serviciul patrimoniu imobiliar și protecția mediului sunt delegați să semneze autorizațiile pentru executarea lucrărilor de construcții cu caracter special și sunt desemnați să semneze certificatele de urbanism, în situațiile în care competența emiterii acestor documente aparține MAI, potrivit Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Directorul general adjunct exercită aceste atribuții numai în lipsa directorului general.”

3. La articolul 13, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Directorul general poate delega, prin dispoziție, în condițiile legii, atribuții din competența sa directorilor generali adjuncți, cu excepția celor prevăzute la alin. (1¹).”

4. La articolul 25, după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) îndeplinirea rolului de structură de specialitate a MAI cu atribuții privind autorizarea executării lucrărilor de construcții cu caracter special în MAI.”

5. La articolul 26, litera t) se modifică și va avea următorul cuprins:

„t) analizează solicitările de eliberare a certificatelor de urbanism și a autorizațiilor pentru executarea lucrărilor de construcții cu caracter special și face propuneri de emiterie a acestora, în situațiile în care competența emiterii aparține MAI, potrivit Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare;”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 4 aprilie 2018.
Nr. 34.

MINISTERUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE

ORDIN**privind stabilirea procedurii de efectuare a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din cadrul Ministerului Muncii și Justiției Sociale — aparat central și unități subordonate, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2017, precum și în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2018**

Având în vedere:

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 152/2017;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene,
în temeiul art. 17 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii și justiției sociale emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prin prezentul ordin se stabilește procedura de efectuare a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din cadrul Ministerului Muncii și Justiției Sociale — aparat central și unități subordonate, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2017, precum și în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2018.

(2) Plata sumelor datorate în temeiul titlurilor executorii prevăzute de prezentul ordin, respectiv valoarea titlului executoriu, cuprinde atât sumele aferente drepturilor de natură salarială, cât și pe cele pentru plata dobânzilor și penalităților.

Art. 2. — Plata sumelor datorate în temeiul titlurilor devenite executorii prevăzute la art. 1 alin. (1) se realizează în cursul anului 2018, după cum urmează:

a) plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2014, potrivit dispozițiilor art. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare;

b) plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2015, potrivit dispozițiilor art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare;

c) plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2016, potrivit dispozițiilor art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare;

d) plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2017, potrivit dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 152/2017;

e) plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2018, potrivit dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

București, 26 martie 2018.
Nr. 1.315.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

